

ΚΑΚΗ ΑΠΟΚΡΗΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

[Τῷ φίλῳ Ἀλ. Μπούκρα].

ΠΕΘΕΡΙΔΗΣ

(Ἀπαγγέλλει ταχέως καὶ ὀργίλως).

Ὁ Διάβολος νὰ πάρῃ καὶ τὰ κομιτάτα καὶ τοὺς μα-
σκαράδες καὶ τῆς μάσκαις καὶ τὰ ντόμινα καὶ τὰ κομ-
φετί καὶ τὰ σερπαντῆν καὶ τὸν φασουλῆ καὶ τῆ γκαμήλα
καὶ ὅλα ποῦ ἔχουν σχέσιν, μεγάλην ἢ μικράν, μὲ τὴν
ἀπόκρηα καὶ τὰ μπάλ-μασκέ! (Σταματῶν ἐπ' ὀλίγον
καὶ ἠσυχώτερος). Τί ἔχω καὶ φωνάζω θὰ μοῦ εἰπῆτε, καὶ
γιατί τὰ ἔβαλα μὲ τὴν ἀποκρηά; Μὰ καὶ τὸ μισὸ ἀπὸ
ὅ,τι μοῦκανε, ἂν σὰς εἶχε κάμη, θὰ φωνάζατε διπλᾶ ἀπὸ
μένα. Ἀκοῦστε τί τῆς χρεωστῶ γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ἔχω δι-
κηρ ἢ ὄχι.

Ἐγώ, κύριοί μου, εἶμαι παντρεμένος! Ἡ γυναῖκα μου
εἶναι χαριτωμένη, ἔμμορφη, γλυκεῖα καὶ θὰ ἤμην ὁ εὐτυ-
χεστέρος τῶν ἀνθρώπων ἂν δὲν ἐτύγχανε στή μέση....
(Διακόπτων πρὸς τὸ κοιτὸν σοβαρῶς). Μὴ γελαῖτε, κύ-
ριοι, γιατί δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποῦ νομίζετε (ἐπαναλαμβάνω-
ν). . . . Ἄν δὲν ἐτύγχανε στή μέση λέγω. . . .
(ἀναστενάζων) ἢ μητέρα τῆς γυναῖκας μου (καταβεβλη-
μένος), ὀηλ.... ἢ πεθερά μου!, . . (ζωηρῶς) Μόνον ὅσοι
ἔχουν πεθερὰν ἔμποροῦν νὰ ἐννοήσουν τί σημαίνει ἢ λέ-
ξις, ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τί πράγμα
εἶνε ἡ ἰδιότη μου!

Ἡ πεθερά μου, κύριοι, εἶναι ἀγρία σᾶν.... (μετὰ τινα

σκέψιν) Δέν βρίσκω κανένα ἄγριον θηρίον μέ τό ὁποῖον νά μπορῶ νά συγκρίνω μιά πεθερά, ἔστω καί ἡμερη, ἡ δέ δική μου δέν παραβάλλεται οὔτε μέ ὀλόκληρον τό θηριοτροφεῖον τοῦ μακαρία τῆ λήξει Μοντενέγρου. Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔκαμνε τήν κατάστασιν ὑπερφερτήν, ἦτο ὅτι συγκατοικοῦσε μέ τόν ἄλλο τῆς γαμπρό! ἀλλά ἤρχετο καί μᾶς ἐπεσεκέπτετο συχνά..... καί αὐτό ἔφθανε!

Ἐφέτος τήν ἀπόκριχα μερικοί φίλοι μου ἤθελαν καί καλᾶ νά μέ πάρουν μαζί τους εἰς τό μπάλ-μασκέ τοῦ μεγάλου θεάτρου, ἀλλ' ἐγώ δέν ἐτολμουσα νά δεχθῶ δια τόν φόβον..... ὄχι πλέον τῶν Ἰουδαίων, ἀλλά τῆς πεθεράς μου. Εὐτυχῶς, ἐκείνην τήν ἡμέραν ἡ πεθερά μου δέν ἦλθε διόλου στό σπίτι, ὥστε ἀφοῦ ἐφίλησα τήν γυναῖκα μου, ἡ ὁποῖα εἶχε πονοκέφαλο, ἐβγήκα, γιά νά ἰδῶ ὄθθεν τήν κίνησι, καί μετὰ μίαν ὥραν ἔμπαινα εἰς τό θέατρον μασκαρεμένος.

Στή ἀρχή ἀπό τόν κόσμον, τόν πολὺ θόρυβο, ἔμεινα παραζαλισμένος, ἀλλά λίγο λίγο συνείθισα καί ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νά πλησιάσω μιά μέ μαῦρο ντόμινο, ἡ ὁποῖα ἔμεινε μονάχη ἀκουμπισμένη κάτω ἀπό ἕνα θεωρεῖο. Δέν ἤθελε νά βγάλη τῆ μάσκα τῆς, ἀλλά ἀπό δύο μάτια ποῦ ἔβλεπα ἤμην βάβαιος ὅτι ἦτο ὠραῖα. Ἐδέχθη ὅμως καί ἐχορέψαμε μία πόλκα. Σέ λιγάκι τῆς ἐπρότεινα νά πᾶμε νά τῆς προσφέρω τίποτε σέ κανένα ἰδιαίτερον καμαρίνι.

Ἐδέχθη συγκεκινημένη καί μετ' ὀλίγον καθισμένη πλάϊ πλάϊ ἐπίναμε σαμπάνια· ἀλλ' ἐν τούτοις καί πάλιν δέν ἤθελε νά βγάλη τῆ μάσκα τῆς. Ἐγώ ὅμως ὁ ὁποῖος εἶχα κυριολεκτικῶς ἀνάψη ἀπό... τὰ φῶτα, τόν συνωστισμό, τὰ μάτια τῆς... καί τῆ σαμπάνια, στό πέμπτο ποτῆρι ἐπῆρα θάρρος καί ἐβγαλα τῆ δική μου! (τραγικῶς) Δέν εἶχε προφθᾶσῃ νά φανῆ καλᾶ καλᾶ τό πρόσωπόν μου ὅταν..... ἤκούσθη αἴφνης μιά ἄγρια κραυγή..... ἕνα ποτῆρι γεμᾶτο σαμπάνια μου ἤρχετο κατακέφαλα, ἡ ἄγνωστος

ἀπεκαλύπτετο καὶ εἰς τὰ ἐκπληκτα βλέμματά μου ἐνε-
φανίζετο ἡ χαιρεστάτη μορφή.... τῆς πεθερᾶς μου! (κα-
ταβεβλημμένος). Μόνος ὁ μακαρίτης ὁ Περσεύς ὁ ὁποῖος
εἶδε ἀπὸ κοντὰ τὴν κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης θὰ μπορούσε
νὰ καταλάβῃ τί ἠσθάνθην ἐκείνη τὴν στιγμή. (Μετά τινα
παῦσιν). Καὶ ξέρετε ποῖο ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς
τῆς σκηνῆς; (εἰρωνικῶς) Βέβαια! θὰ μοῦ πῆτε ὅλοι: τὸ
διαζύγιον. (σοφρῶς) Ε! ὄχι! κύριοι δὲν μοῦ ἔδωκαν
διαζύγιον· μοῦ ἤϊραν μίαν τιμωρίαν πολὺ φοβερωτέραν!
Μὲ κατεδίκασαν εἰς διὰ βίου.... πεθεράν. (Μετ' ἀπελ-
πισίας). Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ πεθερά μου, ἡ ὁποῖα πρὶν
κατοικοῦσε μὲ τὸν ἄλλο τῆς γαμπρό... τῶρα συγκατοι-
κεῖ μὲ τὸν ὑποφαινόμενον, διὰ νὰ μὲ ἐπιβλέπῃ καὶ δὲν
μ' ἀφίγη νὰ κάνω πάτο χωρὶς αὐτήν!

Ἀπρίλιος 1900.

Γ. Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΑΜΜΙΑ φορά ποῦ βλέπω τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ
πετῶ σὲ κόσμους ἄλλους καὶ λέγω μὲ τὸ νοῦ:
᾿Ωσάν τ' ἀστέρια ᾿μοιάζουν τῶν ποιητῶν οἱ πόθοι—
ὅ,τι γυρεύει ὁ νοῦς των, ὅ,τ' ἡ καρδιά των νοιώθει,
εἶνε ᾿ψηλά καὶ λάμπει καὶ φέγγει σάν τ' ἀστέρια
καὶ τὸ θωροῦν τὰ μάτια, μὰ δὲν τὸ φθάνουν χέρια.

Μὰ νὰ, ἔν' ἄστρο φεύγει, κυλᾶ ᾿στὸν οὐρανὸ
καὶ πίσω του ἀραδιάζει σημάδι φωτεινὸ
καὶ ἴσα τὸ δρόμο παίρνει κάτω ᾿στὴ γῆ νὰ πέσῃ·
ἀλλὰ προτοῦ νὰ φθάσῃ στοῦ δρόμου του τὴ μέση
τινάζεται, σκορπιέται, σκοτίζεται καὶ σβύνει
καὶ χάνεται στὸ χάος κι' οὔτε σημάδι ἀφίνει.

᾿Ω ποιηταί, κι' οἱ πόθοι τοῦ φτερωτοῦ σας νοῦ
πρέπει ᾿ψηλά νὰ μένουν σάν τ' ἀστέρα τ' οὐρανοῦ.
Ἄν θέλετε μαζύ σας στὴ γῆ νὰ ᾿ρθοῦν κ' ἐκεῖνοι,
καθένας των πρὶν ἔλθῃ θὰ χάνεται, θὰ σβύνη,
ὅπως τ' ἀστέρι ἐκεῖνο ποῦ πρὶν ᾿στὴ γῆ μας πέσῃ
ἐσδύστηκε κ' ἐχάθη στοῦ δρόμου του τὴ μέση.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ